

မြို့သစ်

ထောင်စုပင်ရိပ်၏လွမ်းပုံပြင်

(ဘဝရသဝတ္ထုတို)

ထနောင်းရိပ်၏ လွမ်းပုံပြင် ဘဝရသဝတ္ထုတို

တောသဘာဝ တောဓလေ့ တောအငွေ့အသက်တို့ နှင့် အတူ၊ ထနောင်း ပင်ပျိုတို့ သည် ပူပြင်းလောင် မြိုက်ခြင်း၏ နွေဆိုသော ရာသီဥတုကို အန်တုကာ၊ အနိမ့်အမြင့် ရောက်ရာ ကျရာအရပ်တို့ ၌ လည်း မားမား မက်မက် ရပ်တည် ရှင်သန်လျက် ရှိပေသည်။ ။

ထိုထနောင်းပင်ပျိုတို့ ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ လေသောအခါတွင် ၊ ကျွန်တော်၏ စိတ်နှလုံးထဲဝယ် အားရ အတုယူစရာဟု လည်း မြင်မိ ပြန်ပါလေသည်။ ။ ဒီလိုနေရာ ဒီလို အရပ်ဒေသမျိုးတို့ တွင် ၊ ရှင်သန်ပေါက်ရောက် နိုင်သည့် အပင်မျိုးမှာ ၊ တော်ရုံတန်ရုံ အပင်ဆိုလျှင် ရေဓာတ် ခမ်းခြောက်မှုတို့ ကြောင့် ရှင်သန်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပေ။

ထိုသို့ မလွယ်ကူသော နေရာမှာ ပင်၊ ထနောင်းပင်သည် မားမားမက်မက် ရပ်တည် ရှင်သန်လျက်ရှိ နေပါတော့သည်။ ။ ထိုထနောင်းပင်ပျိုတို့ အား ကြည့်၍ လူသားတို့ အတွက် အတုယူရမည် ဆိုလျှင်လည်း ၊ ဘယ်လို ပူပြင်းလောင်မြိုက်သော လောကဓံ၊ အခက်အခဲ အပူအပင်တွေနဲ့ ကြုံတွေ့ပင် ကြုံတွေ့ နေရပါစေဦးတော့၊ အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင် ကျော်လွှား အန်တုကာ၊ ထနောင်း ပင်ပျိုတို့လိုပင် မားမားမက်မက် ရပ်

တည် ရှင်သန်နိုင်ဖို့ လိုသည် ဟူသော၊ သင်ခန်းစာ တစ်ရက်ကိုလည်း ရ မိ လိုက်ပေတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အောက်သား တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတွက်၊ အညာဒေသ၏ ရှုမငြီးနိုင်သော ဓလေ့ ထုံးစံတို့ ကို မသိရိုး အမှန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ငယ်စဉ်ကလေး ဘဝမှ သည် ယခုထိတိုင်၊ မြန်မာသံစဉ် တေးသီခြင်း များ ထဲတွင် ၊ အညာဒေသနဲ့ လိုက်ဖက်သည့် တေးရေးဆရာ စိန်မောင်မြင့် ရေးဖွဲ့ သီကုံးထားသော၊ အဆိုတော် အိအိမွန် ပြန်လည် သီဆိုထားသည့် ၊ သီချင်းစာသာလေးကိုလည်း မှတ်မှတ်ရရ ပြန်လည်ကာကြားယောင်နေမိပါသေးသည်။ ။ "ပုံညာတေးတွေဆို ခုချေခိုက်စရာမို့၊ လုံမလေးကိုနော်ဗျာ သူ့အမေရိုက်ပါလို့ ၊ ဟိုမှောင်မိုက်မှာ တဲ့ ရှိုက်ရှိုက်ခါ ငိုသံတွေ၊ ကြားရသည့် သူမှာ ဗျာဝေ ကိုယ်လေ မနေတတ်ပြီမို့၊ လာ လာလေ လိုက်ခဲ့ပါတော့ မောင်တို့ ဌာနေ ချစ်သော အညာမြေ၊ မောင်တို့ ရွာမှာ ကွယ် ဘာဘာတွေ ပေါပါတယ်၊ ပင်ထနောင်းနဲ့ ထန်းပင်တွေရယ် မန်ကျည်း၊ ဝါးပင်ပေါပါတယ် ခင်ဗျ" ဆိုသော သီချင်း စာသားလေးထဲတွင် ၊ ပင်ထနောင်းဆိုသော အရာလေးသည် ကျွန်တော့် အတွက်တော့၊ အလွမ်းပုံရိပ်တို့ ကို ပြန်လည်၍ နီးထ သက်ဝင်စေပါလေတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် အမှတ်တမဲ့နဲ့ ၊ အမှတ်တရ ဖြစ်စေခဲ့သော အလွမ်းပုံရိပ်တို့ က၊ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသား ဥယျာဉ်မြေဝယ်၊ စွဲထင်ကျန်ရစ်နေဆဲ ဖြစ်သည် မို့၊ ခေါင်းစဉ်လေးကိုတော့ ထနောင်းရိပ်၏ လွမ်းပုံပြင်လို့ အမည် ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

တစ်ကြောင်းတစ်ပါး၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း၊ ဆိုသော စကားလေးသ

ည် ၊ ကျွန်တော့် အတွက်မှာ တော့ မှန်ကန်လို့ နေချေပြီးလေ...

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်...

"ကိုဟိန်းထက်နဲ့ ကိုမင်းခန့်ရေ ... လူလေးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဦးတို့ အညာဒေသကို အလည်တစ်ခေါက်လောက် လာခဲ့ကြပါဦးလားကွ
" ဟု ရန်ကုန်သို့ ဘုရားဖူးလာသော အဖွဲ့ထဲမှ သဘော မနော ကောင်း လှသော ဦးစိန်ဝင်းသည် ၊ သူတို့ ၏ ရွာသို့ အလည်လာရန်အတွက် ဖိတ် ခေါ်ပါလေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ကြုံကြိုက်တဲ့ အခါ လာခဲ့ပါဦးမယ်ဗျ" ဟု ကျွန်တော်၏ အ စ်ကို ကိုမင်းဟိန်း ထက်က ပြန်ပြော လိုက်လေသည် ။

သူတို့ သည် ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်၊ ရွာကလေးတစ်ရွာမှ ရန်ကုန်သို့ ဘု ရားဖူးလာကြသော အဖွဲ့သားများ ပင် ဖြစ်ကြပါလေသည် ။

လူဦးရေမှာ ဆယ့်ငါးယောက် လောက်သာ ရှိပါသည် ။ သူတို့ နှင့် ကျွ န်တော်တို့ တွေ့ဆုံပုံကား အမှတ်တမဲ့ပင် ဖြစ်သည် ။ သူတို့ သည် ကျွန်တော်တို့ ကြည်ညိုကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ တည်းခိုရင်း၊ ဘုရားဖူး လာကြသူများ ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် ၊ မိခင်ကွယ်လွန်သည့် ခြောက်နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် အနေနဲ့ ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းပို့ရ န် သွားရောက်သော အချိန်ပင် ဖြစ်သည် ။

ဘုန်းကြီးသည် သူ့ဒကာ ဒကာမများအား၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး လေး၏။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လည်း သူတို့ ဘုရားဖူး အဖွဲ့သားအားလုံးကို၊ ရန်

ကုန်မြို့အနံ့ ဘုရားဖူး လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးရင်းက၊ ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ကြ ကာ၊ သူတို့ အဖွဲ့လည်း တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ၊ ဘုရားလည်း စုံ သွားပြီမို့ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုလည်း ဝယ်ရင်း၊ ကျွန်တော် တို့ ညီအစ်ကိုအား ရှေ့နှစ်ခါကျရင် လာလည်လှည့်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်၍ နှုတ်ဆက်ကာ၊ ပြန်သွား ကြလေတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း နောင်နှစ် နွေရာသီသင်္ကြန် မတိုင်မီ အတွင်းတော့၊ သွားလည်ကြတာပေါ့ ဟု တိုင်ပင်စကားဆိုကာ အလုပ် ကိုယ်စီဖြင့် အချိန်နှင့် လတို့ မှာ လည်း ၊ တရွေ့ရွေ့ ကုန်မှန်းမသိ ကုန် လွင်စေခဲ့ ပါတော့သည်။ ။

ပူပြင်း လောင်မြိုက်သော နွေဥတုနှင့် အတူ၊ တန်ခူးလဆိုသော နှစ် ဟောင်းကုန်၍ နှစ်သစ် ကြိုဆိုလျက်ရှိသော လရာသီသို့ပင် ရောက်ရှိ လာပါလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ လည်း တိုင်ပင် ထားကြသ ည့် အတိုင်း၊ ရန်ကုန်မှ ပျော်ဘွယ်မြို့သို့ လမ်းဟောင်းကြီးအတိုင်း ကုန် တင်ကားကြီးဖြင့် ထွက်လာ ခဲ့လိုက်ကြပြီး၊ ပျော်ဘွယ်မြို့သို့ ရောက် သောအခါ၊ နောက်တစ်ဆင့် ပျော်ဘွယ်မှ ဦးစိန်ဝင်းတို့ နေထိုင်ရာ ရွာဆီ သို့ရောက်ရန် မိုင်ပေါင်း ၃၀ လောက်ကို ခရီးနှင့် ရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုအခါ သူတို့ ရွာမှ ပျော်ဘွယ်မြို့သို့ ဈေးတက် ဝယ်လေ့ရှိသော၊ အမိုးအကာမပါသည့် ဒိုင်နာ ကားလေးတစ်စီးတော့ ရှိပါသည်။ ။ အဲဒီ ကားကလေးကို စီးနင်းရသည် မှာ လည်း မိုင်ပေါင်း ၃၀ လောက်ခရီးကို မထိုင်ရပဲ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ။

တစ်လမ်းလုံးမှာ လည်း လှည်းလမ်းကို ကားလမ်း လုပ်မောင်းနေသ ည့် အတွက်ကြောင့် ၊ လမ်းကလည်း ကျဉ်းမြောင်းသည့် အလျှောက်၊

ဘေးဘီဝဲယာတို့ မှ ထနောင်းပင်များ ၏ သစ်ကိုင်းချောက်တို့ က လူကို မထိခိုက် မရှိက်မိစေရန် ရှောင်တိမ်းရင်း စီးနင်း ခဲ့ရပါသေးသည်။ ။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် သူတို့ ရွာကားလေးသည် ၊ ကုန်းအတက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ‘ကားပေါ်မှ ပါလာသော ခရီးသည် များ အားလုံး ခဏ ဆင်းတွန်းပေးကြပါ’ဟု ဒရိုင်ဘာမှ တောင်းဆိုလေပြန်သောအခါတွင် ၊

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နှင့် ၊ ကားပေါ်မှ ပါလာသည့် ခရီးသည် များ ပါ ၊ ကုန်းတက်အပေါ် သို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့ ကြရပြန်သည်။ ။

တစ်လမ်းလုံးမှာ လည်း ဖုံးတွေက တထောင်းထောင်း၊ နေကလည်း အရမ်းပူ၊ တွယ်စီးရင်း မတ်တတ် ရပ်လိုက် ရလေသောကြောင့် ၊ ခြေထောက် တွေ မှာ တုံ့ချညှိပြီး၊ရပ်နိုင်စွမ်းပင် မရှိတော့လောက်အောင် အားအင်များက ကုန်ခမ်းလို့ လာကာ၊ လူတစ်ကိုယ် လုံးမှာ လည်း ကိုင်ရိုက် ထားခံရသည့် ပမာ၊ ဘယ်လိုမှ မလှုပ်သာ မရှက်သာလည်း ဖြစ်ရပါသည်။ ။

ဒီလိုနဲ့ တွယ်စီး လာရသော ကားလေးမှာ ၊ ကုန်းအတက်သို့ ရောက်သွား ပြီးသည် နှင့် ၊ ကားဆက်လက် ထွက်ခွာရန်၊ ကားမောင်းသည့် ကားဒရိုင်ဘာမှ ...

"ကဲ... အားလုံး ကားပေါ် ပြန်တက်ကြပါ၊ ကျွန်တော်တို့ နေမဝင်ခင် ရွာကိုရောက်အောင် မောင်းမှာ ပါ"တဲ့

ထိုအခါ ကားပေါ်မှာ ပါလာသည့် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်မှ ...

"မောင်းမောင်း မြန်မြန်လေးမောင်း၊ ဒီမှာ မနက်ဖြန့် ကျုပ်တို့ အိမ်သ

စံတက် မင်္ဂလာလုပ်ဖို့ ရာ၊ ဝယ်ခြမ်းလာတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဖတ်တွေလည်း အနံ့တွေ ထွက်နေပြီ၊ ရွာရောက်ရင် ကောင်းရော ကောင်း တော့ပါမလား မသိဘူး၊ နင့်တို့ ကားကလည်း တစ်လမ်းလုံးကို အိပ်အိပ်နဲ့ ၊ အမိုး အကာကလည်း မရှိ လူတွေက တစ်နေ့လုံး နေပူ ခံနေရတော့၊ ငါးခြောက်ရပ်တွေတောင် ပေါက်ကုန်ပြီ"

"ဒေါ်သန်စိန်ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ က အနောက်ကနေ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်လိုက်ရုံလေးပါ၊ ကျုပ်က တစ်ချိန်လုံး မောင်းနေရတာဆိုတော့ ၊ ကားသမားဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကိုလည်း အားနာပါဦး၊ အပြစ်တွေ ပြောဖို့ လောက်ပဲ ခင်ဗျားက"

"အေးပါတော် ... မပြောတော့ပါဘူး အဲဒါဆိုလည်း မောင်းမှာ သား မောင်းပါ " ဟု ထိုအဒေါ်ကြီးနှင့် ကားသမားမှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ခွန့်တုံ့ပြန် ပြောဆို ပြီးသည် နှင့် ၊ ကျွန်တော်လည်း နံဘေးမှာ ထိုင်လိုက်နေသော အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်ခန့်ရှိ၊ ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်အား မေးမြန်းမိလေသည်။

"ဦးလေး ... ဦးလေးတို့ ရွာက ရောက်ဖို့ တော်တော် လိုသေးသလား ဗျာ"

"သိပ်မလိုတော့ပါဘူး တူကြီးရာ၊ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးတိုင်လောက် ဆို ရောက်ပါပြီတဲ့ "

ကျွန်တော်လည်း ဆယ့်ငါးတိုင်ဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို နားမရှင်းတာနဲ့ ...

"ဘယ်လိုဦးကြီး ဆယ့်ငါးတိုင်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲဗျာ၊ တိုင်တွေ ဆယ့်ငါးတိုင် ဆိုက်ထားတာကို ပြောတာလားဗျာ"ဟု ဆို လိုက်လေသောအခါ ထို ဦးကြီးမှ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ...

"ဆယ့်ငါးတိုင်ဆိုတာ တစ်တိုင်နဲ့ တစ်တိုင် တော်တော်ဝေးတယ်ကွ တူကြီးရ၊ ဦးကြီးတို့ ဆီမှာ တော့ တိုင်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ကိုယ်သတ်မှတ် ထားတဲ့ တိုင်ဆယ့်ငါးတိုင် ပြည့်လောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ၊ ဦးတို့ ရွာကို ရောက်တာပဲပေါ့ကွာ"

"ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ဦးပြောတဲ့ တိုင်ဆိုတာ၊ ကျွန်တော်တို့ အောက်ပြည်မှာ တော့ တစ်မိုင် နှစ်မိုင် သုံးမိုင် ဆိုတဲ့ မိုင်တိုင်ကို ပြော တာ ဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်လား ဦးလေး"

"အေး ... ဟုတ်မှာ ပေါ့ကွာ အခေါ်အဝေါ်ခြင်း မတူတာလည်း ဖြစ် မှာ ပေါ့"

"ဒါဆို အခု ဦးတို့ ရွာကို ရောက်ဖို့ က တစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက် လို သေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ တော်တော် ဝေးသေးပါလားဦးရယ်"

"ငဲ့တူတို့ က အခုမှ ဒီလမ်း ဒီခရီးလာဖူးတာ ထင်တယ်၊ ဦးတို့ က သွားနေ လာနေကျဆိုတော့ ဝေး တယ်လို့ မထင်တော့ပါဘူးကွာ"

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း၊ နွမ်းလျသော မျက်နှာလေးတွေနှင့် ‘အရမ်းပင်ပန်း တယ်ကွာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် မလာပါဘူးလို့ ’ နှုတ်က မပြောပေမဲ့ ဟန်အ မူအရာဖြင့်ပင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြောနေကြခြင်းပင် ဖြစ် တော့သည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ စီးနင်း လိုက်ပါလာသော ကားလေးသည် ၊ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်နဲ့ ၊ ညနေ လေးနာရီခွဲ သာသာ လောက် အရောက်တွင် တော့၊ စိမ်းလန်း စိုပြေနေသော မန်ကျည်းပင် ကြီးတွေနဲ့ အတူ၊ တမာ ပင်ပျိုများ တို့ နဲ့ အုပ်စိုင်းနေသော ရွာအဝင်

လမ်း ကလေးမှ သည် ၊ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာရင်း ရွှေအိုရောင် သန်း
နေသည့် ရွာဦး ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှ ဘုရားစေတီနှစ်ဆူနှင့် ၊ ရှေး
ဆန်းဆန်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတို့ ကို မြင်လိုက် ရလေ သည် ။